

LILY LINDON

**MY OWN
WORST
ENEMY**

Vertaling Anna Livestro

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Lily Lindon

Oorspronkelijke titel: *My Own Worst Enemy*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland

Vertaling: Anna Livestro

Omslagontwerp: Nina Elstad | Head of Zeus

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: Nina Elstad | Head of Zeus

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1377 0

ISBN 978 94 027 6950 0 (e-book)

NUR 302

Eerste druk november 2023

Originale uitgave verschenen bij Head of Zeus, onderdeel van Bloomsbury Publishing Plc.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor medeliefhebbers van queer drama

Proloog

Ik zit backstage, op mijn hurken, en moet overgeven.

Kom op, Emmy. Raak je tenen aan. Schud je armen. Bid met een tongbreker en draai aan je geluksoorbel.

Ik kán dit. Ik heb me ruim voldoende voorbereid. Ik krijg géén plankenkoorts en ga mijn enige kans om ooit mijn dromen te verwezenlijken niet verpesten.

Achter het gordijn voeren mijn medestudenten van de toneelschool hun eigen rituelen uit, waarbij ze elkaars blikken ontwijken.

Iedereen heeft natuurlijk een hekel aan acteurs. Maar de mensen door wie acteurs het allermeest gehaat worden zijn andere acteurs.

We hebben drie jaar met elkaar doorgebracht. Dagelijkse sessies van rituele aanrakingen, ons blind in elkaars armen stortten om elkaar te leren vertrouwen, en met elkaar delen hoe de trauma's van onze personages zich verhouden tot die van onszelf hebben hun werk gedaan; we zijn een griezelig hecht clubje geworden. Maar dit is ons laatste trimester. Er is een diep, stilzwijgend wantrouwen ontstaan. We realiseren ons dat we op het punt staan uit het nest te worden gegooid en dat er van ons wordt verwacht dat we de Grote Acteerwereld in vliegen.

Mijn medeacteurs zijn mijn vrienden niet meer. Ze zijn mijn tegenstanders.

Tijdens deze showcase treden we niet alleen op voor vrienden en familie, maar ook voor agenten. Agenten die onze carrières zullen maken of breken.

Ik gluur door het gordijn naar het publiek. Je ziet zo wie de agenten zijn, niet alleen omdat er een aura van goddelijkheid om hen heen hangt, maar ook omdat opengeslagen laptops hun gezichten doen oplichten. De geruchten kloppen dus: agenten hebben het programma met onze contactgegevens opengeslagen op hun armleuningen liggen en sturen e-mails rond waarin ze aanbieden ons te vertegenwoordigen nog voordat we klaar zijn met onze monoloog. Of – en dit is pas echt een drama – ze sturen niet zo'n mail.

Vrienden en familie die hier zijn om ons te steunen hebben de gespannen sfeer opgemerkt; het is doodstil in de zaal. Ik zou mensen die

hoesten in het theater het liefst wurgen, maar nu lijkt het me geweldig als er een paar telefoons afgaan.

Voor mij zijn er geen vrienden of familie gekomen. Mijn vader is uiteraard aan het werk, net als Pete. Ruth bereidt zich voor op een interview en Raphy is op meditatieretraite in Oezbekistan. Mama heb ik niet uitgenodigd.

Een koude hand knijpt in die van mij. In de schemerige backstageverlichting kijk ik in het pijnlijk mooie gezicht van mijn beste vriendin, Thalia. Alle anderen zijn misschien ineens afstandelijk en dreigend geworden, maar Thalia is nog precies zoals ze altijd was. Ze is de enige van wie ik zeker weet dat ze me nooit in de steek zal laten, zelfs niet wanneer ze een ster is geworden, wat zeker zal gebeuren.

Ik klem haar hand tussen de mijne en probeer hem warm te wrijven. Ze probeert me op m'n gemak te stellen, dat weet ik, maar de gedachte dat ze naar me gaat kijken maakt me altijd nog misselijker dan ik al was. Ik wil indruk op haar maken, meer nog dan op die agenten.

Thalia trekt me mee in de richting van de *green room*.

Ik werp een blik op het podium. Voor mijn optreden zijn er nog drie monologen. Technisch gezien zijn is mijn wachttijd een kwartier, behalve als iemand supersnel spreekt of afhaakt. Maar Thalia beent weg, dus ik volg.

In de lege *green room* zet ik de luidspreker harder zodat ik beter kan horen wat er op het podium gebeurt. Ik draai het scherm waarop te zien is wie er op het podium staat naar ons toe. Het is nog steeds Ben, die zijn stuk uit het moderne repertoire doet. Ik knijp mijn ogen half dicht als ik zijn techniek zie. Zijn linkerhand zwaait heen en weer. Ik weet dat hij mijn rivaal is, maar mijn maag krimpt ineen van medeleven.

Thalia geeuwt. 'Wedje leggen over wie er geen aanbiedingen krijgt?'

Ik kan niet met haar mee lachen.

Ze kijkt me aan en rolt met haar donkere ogen. 'Emmy, hoe wil je ooit professioneel acteur worden als je zó zenuwachtig bent voor een optreden?'

Thalia hoeft niet zenuwachtig te zijn. Ze heeft al een agent – een van de beste. Ze heeft zelfs al een grote tv-rol aangeboden gekregen... en afgeslagen. Terwijl ik opgroeide op een dieet van toneelstukken, musicals en kerstshows heeft Thalia van meet of aan haar zinnen gezet op Hollywood.

Ik probeer diep en rustig adem te halen.

‘Je optreden boeit ze helemaal niet,’ zegt ze. ‘Het zijn zakenmensen. Ze kiezen op basis van castingtype.’

Ze trekt een pruilmondje in de spiegel en laat haar paardenstaart schudden. Met haar atletische lichaamsbouw, perfecte bruine huid, scherpe jukbeenderen en forse wenkbrauwen heeft Thalia ooit sarcastisch opgemerkt dat haar castingtype is ‘dat ze zich Zendaya niet konden veroorloven’.

‘Het komt wel goed met jou,’ zegt ze met een klopje op mijn arm. ‘Niet al die agenten hebben al een kortharige lesbienne in hun stal.’

‘De meeste agenten hebben ook helemaal geen kortharige lesbienne in hun stal nodig,’ mompel ik. ‘Het is niet zo dat er in de business honderden hoofdrollen zijn voor mensen die ook maar een tikkeltje butch zijn.’

Thalia maakt een misprijzend geluidje. ‘Oké, maar de business heeft er eentje nodig. Jij kunt die ene zijn. De beste. Je bent de beste van het jaar! Je hebt het hoogste cijfer ooit voor dat Shakespeareardi -’

‘We weten allebei dat goede examencijfers niks uitmaken,’ zeg ik, ijsberend door de kamer. God, was twintig keer mijn monoloog oefenen vanochtend wel genoeg? Ik prevel hem nog eens zachtjes voor me uit, op supersonische snelheid. Shit, shit, shit, ik wist wel dat ik voor die andere had moeten gaan. Misschien heb ik nog tijd om het om te gooien. Ik heb nog twee andere ingestudeerd, voor de zekerheid. Misschien moet ik -’

‘Emmy. Chill. Je schrikt ze af. Het is net als met paarden: ze voelen het als je bang bent.’

Ik staar haar aan en begin te hyperventileren.

‘Djeez, oké,’ zegt ze, terwijl ze van de tafel af springt. ‘Ik zie je na afloop.’

Ik probeer mijn ademhaling weer onder controle te krijgen. Ze heeft gelijk.

‘Wacht, wacht,’ zeg ik en ik grijp naar haar hand. ‘Dank je wel.’ Ik kijk omlaag, naar haar vingers die met de mijne vervlochten zijn. ‘Vergeet me alsjeblieft niet als je straks een ster bent, oké?’

Thalia glimlacht en gooit haar paardenstaart over haar andere schouder.

‘Alsof ik jou ooit kan vergeten, sukkel. We gaan samenwonen en vliegen de wereld rond om te filmen. Wie moet anders mijn feestsigaretjes voor me rollen?’

Na een succesvol optreden gaan Thalia en ik altijd naar de rookruimte om één feestsigaretje te roken. Of nou ja, ik rook zelf niet, maar

ik rol hem voor haar, op een feestelijke manier. Van al mijn theaterrollen is dit mijn favoriete gewoonte.

Ik streel haar vingers. 'Na de diploma-uitreiking rol ik een gigantisch grote voor je.'

Ze grijnst, trekt zich los en gaat over een stoel hangen. 'Het is al zo snel, ik kan het bijna proeven. Geen stomme lessen meer, geen zinloze examens, gewoon écht acteur zijn.' Ze sluit haar ogen en geniet van het idee. 'Stel je voor: de dag van ons afstuderen. De anderen zitten in de foyer, beloven elkaar tegen beter weten in dat ze contact zullen houden en zingen liedjes uit – ik zeg maar wat – *Hello Dolly*. Maar jij en ik zitten in de rookruimte, drinken champagne en ondertekenen het ene contract na het andere. Het wordt zo geweldig dat we het elk jaar willen overdoen.'

Ik zie haar lachen, honderd keer weerspiegeld in de spiegels in de green room. En ik weet honderd procent zeker dat zij op een dag beroemd gaat worden. En die dag is griezelig dichtbij.

'Nou, laten we het dan ook echt elk jaar dóén,' dring ik aan. 'Wat er verder ook gebeurt met... Elk jaar op 29 juni komen we terug naar het Boards Theater en dan kijken we hoe ver we het hebben geschopt.'

Thalia kijkt naar me op. 'Wat ben je toch ook theatraal.'

Maar ze lacht die zeldzame, ongeoefende grijns die de spleet tussen haar tanden ontbloot en mijn hartslag domme dingen laat doen. Als ze zo naar me lacht, kan ik mezelf bijna wijsmaken dat Thalia mij ook leuk vindt.

Op de dag van de diploma-uitreiking, beloof ik mezelf, 29 juni, in de rokersruimte van het Boards Theater, ga ik haar eindelijk vertellen wat ik voel.

Applaus dendert door de intercom. Dan is Aoife ineens op het scherm te zien en ze buigt.

'Shit,' zeg ik, en ik ren naar de deur.

'Succes!'

Ik hijg en struikel.

'Thalia!' zeg ik, terwijl ik kruisjes sla en drie keer op de houten deurpost klop.

'Wat nou?' vraagt ze lachend. 'Ik dacht dat het alleen maar ongeluk bracht om "succes" te zeggen tijdens een opvoering van *Macbeth*.'

Ik gil en steek mijn vinger uit om haar het zwijgen op te leggen.

'Nou, vooruit, toitoitoi, dan, whatever.' Ze gaapt. 'Jij hoeft je niet druk te maken om die onzin. Bijgeloof is voor mensen die niet op hun eigen talent kunnen vertrouwen.'

Kon ik haar maar geloven.

Thalia zwaait loom als de deur van de green room dichtvalt.

Ik sprint naar de coulissen, onze lerares kondigt mijn monoloog al aan.

Er is nog net tijd om diep adem te halen en aan mijn oorbel te draaien. Dan stap ik het podium op.

Negen maanden later

‘Emmy Clooney,’ kondigt de castingassistente aan.

‘Geen familie,’ zeg ik verontschuldigend.

De vier mensen voor wie ik auditie kom doen kijken me aan. Ik weet precies wie ze allemaal zijn: de regisseur, de hoofdschrijver, de producent en de castingdirecteur. Ik heb al hun IMDB-pagina’s uit mijn hoofd geleerd. En als ik eerlijk ben, heb ik ook hun social media helemaal uitgeplozen. Je kunt nooit te goed voorbereid zijn.

Ik heb onderzoek gedaan om zoveel mogelijk over het project te weten te komen voordat het in productie gaat – het is een tv-drama genaamd *High School*, over zesdeklassers die aan de drugs zijn. Het zou mijn eerste tv-rol zijn.

Ik doe mijn best mijn stem kalm te laten klinken. ‘Bedankt dat ik voor jullie mag komen lezen.’

Ze knikken en zoeken in hun papieren. Vier uitdraaien van mijn acteur-cv staren me aan. Mijn omgekeerde *headshot* kijkt niet blij.

Voor audities probeer ik er altijd precies zo uit te zien als dat *headshot*: geen make-up op mijn bleke huid (behalve een stiekem streepje witte eyeliner, want Thalia heeft me ooit verteld dat de ogen van acteurs daar expressiever van worden), zwart T-shirt (los genoeg om androgyn te zijn, strak genoeg om je ademtechniek te showen), zwarte spijkerbroek (zacht genoeg om choreografische bewegingen in te kunnen doen), één oorbel (zilveren ring van mijn moeder die zogenaamd geluk brengt), en mijn kenmerkende kortgeknipte achter- en zijkantjes (afgelopen weekend bijgeknipt zodat ik vandaag een optimale frisse-maar-niet-rauwe look zou hebben), zorgvuldig achterover gekamd kuifje. Het doel is om neutraal over te komen, een leeg canvas te bieden om niet mijn eigen persoonlijkheid te laten shinen maar die van mijn personage. En ook om er expliciet gay uit te zien. Daar ben ik zeker in geslaagd.

De regisseur, Laura Brooke (wit, blond, 38, voormalig leerling van de Kent Grammar School, vader ook succesvol regisseur, heeft muesli gegeten als ontbijt) bekijkt mijn cv fronsend. Ik heb ongeveer duizend uur besteed aan het perfectioneren van de opzet en formulering, maar

telkens wanneer ik in een auditieruimte sta, ben ik ervan overtuigd dat het me toch niet is gelukt. Mijn cum-laudediploma van de Saint Genesius School of Drama is toch zeker het belangrijkste, dus dat staat bovenaan. Maar lijkt het daardoor alsof ik me schaam voor mijn weinig indrukwekkende echte werk? Ze zullen wel denken – wacht, dus deze persoon is negen maanden geleden afgestudeerd? Waarom is ze dan nog niet doorgebroken? Waarom nemen we überhaupt de moeite om haar te zien voor deze auditie als ze nog niet een hele reeks hoofdrollen op tv heeft gehad?

‘Als je er klaar voor bent,’ zegt Laura.

De camera staat op een statief naast de castingmensen en is al bezig om me op te nemen. Instinctief draai ik mijn gezicht zo dat hij mijn beste kant vastlegt. Anders dan in het theater, waar je je gezichtsuitdrukking dik moet aanzetten voor het publiek, moet je als je goed wilt acteren voor tv je emoties terugbrengen tot minuscule details. Je moet emoties niet zozeer tonen, maar eerder verbergen. Gelukkig heb ik daar veel ervaring mee.

Ik leg het script neer. Dat neem ik altijd mee zodat ik mijn aantekeningen nog eens kan doornemen, maar ik zou het natuurlijk niet in mijn hoofd halen om ooit auditie te doen zonder de tekst uit mijn hoofd te kennen.

Diep inademen door mijn neus, en weer uit. Ik doe mijn ogen dicht en laat mijn eigen manier van lopen uit mijn lichaam vallen. Zoals ik honderd, duizend keer heb geoefend in het weekend neem ik een geheel nieuwe lichamelijke aan.

Ik ben niet langer Emmy Clooney (geen familie). Ik ben nu... Lesbi Nummer Twee.

‘Rot op, Christina,’ zegt Lesbi Nummer Twee. ‘Heb je nog nooit twee vrouwen zien zoenen of zo?’

En... dat was alle tekst. Ik houd de stilte een seconde vast, alle opgekropte frustratie en onzekerheid van Lesbi Nummer Twee hangen gespannen in de lucht. Dan, beheerst, laat ik al mijn spieren ontspannen en neem mijn eigen houding weer aan. Nou ja, de houding van het personage Emmy Clooney, professionele acteur, wachtend op feedback.

De castingmensen juichen. Een van hen applaudiseert spontaan.

‘Je bent perfect!’ gilt de producer. ‘Je bent gewoon gemaakt voor deze rol!’

Ik buig mijn hoofd minzaam, maar mijn oogspiertjes vertrekken. Shit, ik hoop dat ze de opname hebben stopgezet. Ik herinner mezelf eraan dat de rol van Lesbi Nummer Twee niet wil zeggen dat zij vinden

dat ik een tweederangs lesbische actrice ben. Het ding is gewoon dat voor Lesbi Nummer Een een meer vrouwelijke lesbienne wordt gecast (waarschijnlijk met lang haar, lippenstift en andere stereotype kenmerken om het publiek tegemoet te komen).

Fictieve lesbische stellen moeten bestaan uit ofwel één femme en één butch, of uit twee femmes. De vraag of twee butches elkaar in het echt leuk zouden kunnen vinden, doet er niet toe. De media schrijven nu eenmaal voor dat twee butches geen stel kunnen zijn – hoe weet het publiek anders wie de broek aanheeft in de relatie?

Mijn dromerij heeft blijkbaar te lang geduurd, want Laura kijkt geschrokken naar mijn cv.

‘O mijn god, sorry,’ zegt ze. ‘Jij bent ook echt een lesbi, hè?’

Ik heb duizend scenario’s ingestudeerd voor deze auditie, maar ze houden zich hier duidelijk niet aan mijn script.

‘Ik... Wat?’

Laura’s voorhoofd is oprecht bezorgd gerimpeld. ‘Je bent een – eh – vrouw die met andere vrouwen naar bed gaat?’

Ik weet niet of ik over mijn toeren ben omdat het zo weird is dat een wildvreemde me dit zomaar vraagt, vanwege de binaire implicaties van haar formulering, of omdat ik verbaasd ben dat ze het überhaupt moet vragen. Normaal gesproken is het genoeg om gewoon kort haar te hebben en een monoloog van Oscar Wilde te doen.

‘Ik ben gay,’ zeg ik en het lukt me nog net om er niet ‘duh’ achteraan te zeggen. ‘Maar –’

Technisch gezien ga ik niet naar bed met andere vrouwen, maar dat zeg ik niet. Ik ben een vrouw die in het verleden beschamend weinig halfhartige frunniksessies heeft gehad met andere vrouwen. Sinds mijn afstuderen heb ik zelfs niet eens meer iemand gezóënd – behalve dan op het podium.

‘O, gelukkig!’ zegt Laura. ‘Geen wonder dat het zo authentiek overkomt! Je bent een natuurtalent!’

Mijn oogspiertjes beginnen weer te trillen. Ik heb dus honderd uur geoefend om zo natuurlijk over te komen.

Ik slik en herinner mezelf aan wat mijn toneelleraar altijd zei: een echte acteur heeft volledige controle over zijn emoties. Het doet er niet toe wat ik nu voel. Het enige wat telt als de camera aanstaat, is het innerlijke leven en de complexe motivaties van Lesbi Nummer Twee. Nu de camera uit is, is het enige wat telt het spelen van de goed ingestudeerde rol van Emmy Clooney, ’s werelds aanstormende Grote Lesbische Actrice.

Ik glimlach en buig.

‘Heel erg bedankt,’ zeg ik met mijn hand op mijn hart. ‘Ik identificeer me echt met deze rol.’

De mensen van de casting beantwoorden mijn stralende blik met de zelfverzekerde gloed van een stel *allies*.

‘Mooi werk, Emmy,’ zegt Laura. ‘Je hoort van ons.’

2

Fade-out auditiescène. Of nee, het zou het mooiste zijn als er een of ander leuk special effect zou zijn zoals in de jaren negentig: dat de scène lekker lomp oplost in beeld of zo. Of een *woesj*.

Nieuw *establishing shot*: een verrassend mooi appartement in Walthamstow. De voordeur is groot en groen, de marmeren traptreden zijn schoon en er is een goed onderhouden tuin met bijzondere verse kruiden die een kijker met een achtergrond in hekserij zou kunnen herkennen als de ingrediënten voor een toverdrank. De doorsnee kijker zal zich afvragen hoe aantrekkelijk het appartement nou helemaal kan zijn, aangezien mijn personage een duidelijk mislukte acteur is. Misschien vragen ze zich wel af of het een onrealistische film gaat worden, of ik soms een andere bron van inkomsten heb, of dat het verhaal zich afspeelt in een alternatief universum dat zich niet midden in meerdere economische crises bevindt.

Emmy zoekt haar sleutels en zij – eh, ik bedoel ik – wil net de deur opendoen als die van binnenuit openzwaait. Twee prachtige mannen staan blozend in de deuropening. Degene die ik niet ken draagt een designer yogabroek en stond op het punt de ander te kussen. De ander is mijn huisgenoot Raphy. Hij heeft alleen een handdoek om. Zijn bruine huid is getatoeëerd met abstracte vormen in regenboogkleuren en zijn volumineuze, door de zon verkleurde krullen zitten in een losse knot.

Raphy spreidt zijn blote armen voor me. ‘Welkom thuis!’ zegt hij alsof er niks aan de hand is.

De onbekende man gooit zijn handen in de lucht en rent de straat op.

Raphy zwaait naar hem en trekt de deur achter ons dicht. Hij ruikt naar de aloë vera en de gemberscrub die hij zelf maakt. Leunend tegen zijn glinsterende borst probeer ik er niet aan te denken hoe gênant het is dat ik lichamelijk intiemer ben met mijn beste vriend dan ik ooit ben geweest met een romantische partner.

We lopen arm in arm het appartement in, met z’n lichte houten vloeren, hoge ramen en een buitensporige hoeveelheid kamerplanten.

Hij legt onze sleutels in de aardewerken schaal die hij heeft gemaakt en zegt: ‘Fijn dat je auditie goed is gegaan!’

Raphy houdt vol dat hij niet helderziend is, maar gewoon continu is ingetuned op de frequenties van het universum.

‘Kun je me alsjeblieft vertellen of ik de rol heb?’ vraag ik.

‘Schat, je weet best dat het zo niet werkt.’

Maar hij kijkt me aan en laat zijn wenkbrauwen dansen. Ik grijns terug.

‘Tijd om je te voeden,’ zegt hij.

In de keuken klikt Raphy een weckpot met rijst open en opent papieren zakken vol verse groenten – courgette, tomaat, boerenkool, rode uien.

‘Hij zag er best... aardig uit,’ zeg ik.

‘O, hij is superaardig,’ verzucht hij. ‘Die lieve Ferdinand. Hij heeft een mooie *cat pose*. We hebben elkaar gisteravond ontmoet bij de cacao-ceremonie.’

Dat verklaart de ongeremde geluiden die gisteravond uit Raphy’s kamer kwamen.

‘Denk je dat je hem nog een keer gaat zien?’

Raphy begint te snijden. ‘Nee, ik denk dat we van elkaar geleerd hebben wat we van elkaar moesten leren.’

‘Zo te zien wilde hij nog wel wat onderwijs van jou...’

‘We krijgen niet altijd wat we willen,’ zegt hij filosofisch, ‘we krijgen wat we nodig hebben.’

Hij schenkt twee grote glazen rode wijn in, precies op het moment dat de voordeur dichtslaat. Meerdere digitale apparaten worden op de gangtafel gedumpt en Ruth komt binnen, zo fris als voor een fotoshoot voor de *Forbes 30 Under 30*-lijst. Ze draagt een spierwitte overhemdblouse onder een breedgeschouderd, fuchsiaroze pak en bijpassende lippenstift. Haar stilettohakken zijn even strak als haar gladde zwarte bob, maar omdat Ruth iets van een meter vijftig is, komt ze ondanks die hakken nog steeds maar tot Raphy’s borst. Waar ze nu hard in prikt.

‘Ik moest bijna gāpen tijdens mijn pitch vandaag. Het is jouw schuld als ik deze klant niet krijg.’

‘Sorry, liefje.’ Hij reikt haar het tweede glas wijn aan.

Ruth bindt in.

‘Gelukkig is er hier tenminste nog ééntje die seks heeft,’ zegt ze en ze neemt een flinke slok.

‘Kom op, alsof jij iets te klagen hebt!’ zegt hij lachend. Hij mept haar met een theedoek. ‘Je hebt deze week wel heel veel overgewerkt.’

‘Bleh,’ zegt Ruth. ‘Dat is klaar, nu. Hij begon gifjes te sturen via onze Teams. Echt erg.’ Ze schopt haar schoenen uit en rolt met haar ogen.

‘Heteroseksuele witte *marketing dudes* in pakken. Pff. Hé, Em, weet je zeker dat je geen knappe acteursvrienden voor me hebt?’

‘Nooit daten met een acteur,’ zeg ik somber.

‘Ah, kom op, ze zijn toch niet allemaal onbetrouwbaar? Jij bent de meest trouwe persoon die ik ken.’ Ze haalt haar schouders op. ‘Op mijn na.’

‘Ik ben de uitzondering die de regel bevestigt,’ zeg ik.

Ruths horloge piept om het begin van het uur aan te geven. Ik laat mijn hoofd op tafel vallen en kreun.

Raphy klopt me op mijn hoofd. ‘Kan ik nog iets voor je doen voor je dienst begint?’

Ik besef ook wel dat ik melodramatisch doe. ‘Nee, ik ben oké, ik ben oké,’ zeg ik en ik rol mijn schouders naar achteren. ‘Ik zal ze de groeten van je doen.’

‘Nou, doe je best niet ál te laat te komen,’ zegt Raphy, die zijn schort voordoet. ‘Zeg maar tegen Pete dat ik vanavond zijn recept voor knoflookbrood uitprobeer. Maar dan wel met naan, anders onterft mijn moeder me.’

Raphy’s moeder is Indiaas, zijn vader Nigeriaans en het zijn een stel competitieve eetsnobs.

Ruths maag knort terwijl ze begint te typen. ‘Mijn ouders mogen er nooit achter komen dat het enige Griekse eten dat ik tegenwoordig nog eet van Deliveroo komt...’

‘Ik maak meer dan genoeg voor twee,’ zegt Raphy. ‘Als je zin hebt om mee te eten?’

Ruth schenkt hem een zeldzame glimlach, maar dan piept haar werktelefoon. Raphy en zij krimpen ineen.

‘Ik zal het voor je in de oven laten staan,’ zegt Raphy, terwijl zij naar haar slaapkamer loopt om op te nemen.

Hij draait zich om en zet een melancholische afspeellijst op, met vogelgeluiden.

Mijn maag schiet in een knoop. Ik voel me verantwoordelijk voor hun vriendschap, want ik ben de wederzijdse vriend die hen bij elkaar bracht. Ruth is mijn beste – en enige – jeugdvriendin, al sinds wij de meest intense nerds waren op onze basisschool. Raphy heb ik vorig jaar ontmoet tijdens een workshop ‘Acteren en de Samenleving’, waarvan ik had moeten weten dat die niet relevant zou zijn voor mijn carrière. Maar het is het beste wat ik ooit voor mijn niet-werkende leven heb gedaan. Raphy zei dat ik een gouden aura had en dat het ons lot was om vrienden te worden. Bizar genoeg geloofde ik hem. In tegenstelling tot mijn toneelschoolvrienden vertrouwde ik erop dat hij zou

blijven, wat ik ook voor uiterlijk succes zou boeken. Tot nu toe heeft hij mijn gelijk bewezen.

Raphy zegt dat hij in een commune wil wonen, maar zijn vader is projectontwikkelaar en heeft hem aangesteld als hoofdhuurder van dit appartement. (Inderdaad, Raphy is zo'n hippie met een aanzienlijk familiekapitaal.) Ik ging ervan uit dat hij een miljoen pilatespartners zou hebben die stonden te trappelen om hier te komen wonen, vooral omdat hij zijn vader had overtuigd om een vriendenprijsje voor de huur te rekenen. Maar toen het samenwonen met Thalia na de toneelschool niet doorging, nam ik in een opwelling contact met hem op en hij hapte toe. Hij vroeg zelfs of ik niet iemand kende voor de derde slaapkamer. Om precies te zijn vroeg hij of ik misschien iemand kende 'die net een flinke promotie heeft gekregen in Londen waardoor ze haar ouderlijk huis uit kan en die je graag houdt aan de belofte die jullie elkaar hebben gedaan om ooit samen in een huis te gaan wonen'. Ruth stuurde me een paar minuten later een berichtje terug.

Toen Ruth en Raphy elkaar voor het eerst ontmoetten, liep dat een beetje vreemd. Het was alsof ze dachten dat ze het tegenovergestelde van zichzelf moesten zijn om hun beste beentje voor te zetten. Ruth probeerde steeds te glimlachen (eng) en Raphy droeg om onverklaarbare redenen een pak. We hadden het over het weer tot onze pizza's kwamen. Toen schakelde Ruth over op haar zakelijke modus.

'Het lijkt me goed dat we weten waar iedereen staat voor we deze regeling aangaan. Emmy heeft me verteld dat jij je bezighoudt met allerlei soorten...' Ze wapperde afwijzend met haar hand. '...spiri wiri dingen. Nou, ga lekker je gang, maar ik doe daar dus niet aan mee. Ik geloof niet in het bovennatuurlijke.'

Ik verstijfde van de schrik, met mijn pizzapunt halverwege mijn bord en mijn mond.

Raphy maakte langzaam het bovenste knoopje van zijn kraag los. 'Nou, Emmy heeft mij verteld dat jij je bezighoudt met allerlei soorten... workaholicachtige carrièredingen. Ga lekker je gang, maar daar doe ik dus niet aan mee. Ik geloof niet in kapitalisme.'

Ik legde mijn pizza neer en verstopte mijn gezicht in mijn vette handen. Maar toen, tot mijn complete verbazing, hoorde ik ze lachen. Ik keek op en zag dat ze elkaar een porretje gaven alsof zij oude vrienden waren. Ze deelden zelfs een sorbet. Ze zijn zo ontzettend elkaars tegenovergestelde dat het de cirkel op de een of andere manier rond maakt en ze op precies dezelfde golflengte zijn beland.

Tegen het einde van de avond hadden we onze verhuisdatum geregeld. Om de deal te bezegelen, bedachten we een speciale handdruk,

waarbij we onze handen kruisten om ze met z'n drieën tegelijk te schudden. Toen onze handen elkaar omvatten, keek Raphy dramatisch in de verte.

'Ik had gewoon een voorgevoel. Ik voorspel dat samenwonen grote liefde in al onze levens zal brengen. Het moest zo zijn.'

'Oké dan,' zei Ruth, terwijl ze onze handen schudde, 'misschien zijn die krachten van je toch niet helemaal bullshit.'

'Op een geweldige tijd,' zei ik, terwijl ik hard kneep, 'met de geweldigste vrienden.'

En toch, ook al wonen we nu bijna een halfjaar in goede harmonie samen, heb ik nog steeds het gevoel dat ze liever met z'n drieën zijn dan met z'n tweeën.

Ik weet dat het erg klinkt, maar ik vind dat helemaal prima. Ik ben heel blij dat ik de beste vriend van allebei mijn beste vrienden ben. Voor eeuwig en altijd, amen.

Ik droog onze borden af, zet ze netjes in het rek en glimlach als dat van mij perfect in de gleuf tussen die van hen past.